

HỒI THỨ MƯỜI BỐN
ĐỘC VƯƠNG TÂY MÔN BÁU

Lời của Tiểu Quân còn đọng trên hai cánh môi, thì Tử Kiếm Thường Nhẫn cũng ngồi bệt xuống sàn nhà. Tư thế ngồi kiết đờ của gã đúng là đang vận công điều tức để khống chế kịch độc không cho lan tỏa trong kinh mạch.

Tiểu Quân ngồi thỏm xuống tĩnh rượu ba mươi cân, há miệng uống ừng ực.

Từ ngoài khung cửa sổ, một người phi thân vào. Nhìn bộ tạng và lối trang phục của người đó trông thật nực cười. Bộ mặt non choẹt, ngõ như thằng bé mười hai, mười ba tuổi, nhưng mái tóc thì đã hoa râm như người ngoài bốn mươi niên kỷ, da tay lại nhăn nheo ngõ lão già trên trăm tuổi. Trang phục của gã cũng thật là dị hợm. Trường y thì dài phết đất tưởng như y mượn đồ ai đó mà bận. Đôi giày thêu hoa bướm sắc sỡ, thêm những đường viền kim tuyến lạ lùng vô cùng.

Gã chớp đôi mắt sáng ngời, nhìn qua một lượt tất cả mọi người, rồi dờn tinh thần chiếu vào Tiểu Quân:

- Tiểu tử là Xảo quỷ Tiểu Quân ?

Tiểu Quân nuốt vội ngụm rượu, gật đầu:

- Đúng... Tại hạ là Xảo quỷ Tiểu Quân

- Người biết ta chứ ?

- Lão lùn thì ai mà không biết. Các hạ chính là Độc vương Tây Môn Báu... Cháu ba đời chít chất của Độc vương Tây Môn Kinh.

Tiểu Quân dút lời, lại há miệng tu rượu ừng ực.

Tây Môn Báu bước đến bên Tiểu Quân:

- Tiểu Xảo quỷ biết vì sao Tây môn đến Bách Tử lâu không ?

Tiểu Quân chớp mắt, nuốt vội ngụm rượu rồi nói:

- Biết ! Tây Môn Báu các hạ đến Bách Tử lâu chắc chắn để uống rượu rồi. Nếu các hạ thích thì hãy cùng uống với tại hạ.

Tây Môn Báu khịt mũi, lắc đầu nói:

- Rượu ở đây Tây môn không uống được. Nếu Tây môn muốn uống rượu thì đến Túy lâu của Thượng Quan Nhưộng kia.

Tiểu Quân nhướn mày:

- A... Tây huynh có quen với Thượng Quan Nhưộng đại ca.

Tây Môn Báu lắc đầu:

- Tây môn không quen với con ma men đó.

- Không quen cũng được... Trước lạ sau quen, chỉ chờ thời gian mà thôi.

Tiểu Quân nói xong, lại há miệng uống rượu từ cái vôi gắn vào chiếc tịnh bình lớn.

Tây Môn Báu nhìn gã uống rượu mà nuốt nước dãi.

Y hỏi :

- Sao người uống rượu nhiều như vậy ?

Tiểu Quân đập nắp vôi rượu:

- Gần chết thì uống chứ còn hỏi gì nữa.

- Người biết mình sắp chết à ?

- Nhìn mặt Tây huynh thì biết chắc rồi.

- Thì ra người biết Tây mỗ đến Bách Tử lâu để lấy mạng người ?

Tiểu Quân nhếch mép, nhún vai nói:

- Mạng của tại hạ đáng giá những ngàn lượng kim lượng, ai mà không sáng mắt chứ.

Có người giết Tiểu Quân vì chữ tình, có người giết Tiểu Quân vì chữ tài, sau này thế nào cũng có người muốn giết vì chữ danh cũng nên.

- Người biết vì sao như vậy không ?

Tiểu Quân mở nắp vôi rượu uống tiếp. Gã uống một hơi dài rồi đập nắp lại, nhìn Tây Môn Báu nói:

- Tất nhiên là biết rồi.

- Biết như thế nào ?

- Xảo quỷ Tiểu Quân nổi tiếng trong giang hồ quá, nên có nhiều người chú ý. Đến ngay cả Độc môn, vốn đã bế môn mai danh ẩn tích cũng khai môn tái xuất giang hồ.

- Người nói đúng quá. Nếu bây giờ Tây mỗ giết người... Người có hận Độc môn của Tây mỗ không ?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tất nhiên là không rồi.

- Lần đầu tiên Tây mỗ nghe một người nói ra điều đó... Người có thể giải thích cho Tây mỗ biết được không ?

- Nếu như các hạ muốn nghe.

- Điều lạ thì Tây mỗ rất muốn nghe.

Tiểu Quân lại mở nắp vôi rượu, uống ừng ực. Gã trợn mắt như cố nuốt ngụm rượu quá lớn rồi đập nắp vôi rượu lại.

- Nếu như Tây Môn huynh dụng chưởng dụng kiếm, dụng quyền bức tử Tiểu Quân. Quả thật Xảo quỷ này không phục. Không phục, tất chết sẽ không nhắm mắt. Nhưng hiện tại Tây Môn huynh lại dụng Vô ảnh chi độc, bí truyền đặc công của Độc môn, khiến Tiểu Quân giơ tay giơ chân không nổi, nên mới khâm phục. Bởi tại hạ biết mình chết bởi độc công của Tây Môn huynh.

- Người tâm phục khẩu phục chứ ?

- Đã nói rồi... Tây Môn huynh còn hỏi nữa...

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân gật gù:

- Từ lâu Tây mỗ đã nghe tiếng Xảo quỷ Tiểu Quân lời nói lưu loát, thông minh thần trí, võ công quảng đại, có thể ví như con Tiểu Long vẫy vùng khắp giang hồ, xem cái chết tợ lông hồng, hôm nay Tây mỗ được diện ngộ, quả là lời đồn không ngoa... Tây môn Bái này bội phục vô cùng. Nhưng...

- Bội phục nhưng Tây huynh vẫn cứ lấy mạng tại hạ.

- Tây mỗ đã nhận lời người ta rồi.

- Tây huynh đã nhận lời ai vậy ?

- A... Tây mỗ không thể nói... Tây mỗ đã hứa rồi.

- Lời hứa của Tây huynh chắc nặng như núi Thái sơn nên không thể thổ lộ được.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Mình chết mà cũng không được quyền biết ai bắt mình chết... Thật là đau lòng quá...

Tây Môn Bái thở dài một tiếng:

- Thôi được... Người sắp chết rồi... Ta cũng chẳng muốn dẫu làm gì. Mặc dù ta đã tuyên lời trọng thề trước người đó.

Đôi mắt của Tiểu Quân sáng hẳn lên:

- Đa tạ Tây Môn huynh gia ơn cho kẻ sắp chết. Kiếp sau Tiểu Quân có đầu thai sẽ đầu nhập vào Độc môn để đảm đương chức vị Độc Vương dùm Tây huynh.

Nghe Tiểu Quân nói, Tây Môn Bái trợn tròn hai mắt. Chức vị Độc Vương Độc môn đầu phải ai muốn cũng được, thế mà Tiểu Quân lại than như vậy, hóa ra gã muốn làm vua trong kiếp sau cũng được sao.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tây Môn Bái vẫn giữ vẻ mặt bình thản nói:

- Chức vị Độc vương chỉ truyền trong dòng họ Tây Môn mà thôi. Chỉ khi nào người chịu đầu thai làm con cháu của Tây mỗ mới được giữ chức vị đó.

Tiểu Quân khoát tay:

- Thế thì không được rồi.

- Sao không được ?

Tiểu Quân lại mở nút ống tiếp ngụm rượu nữa. Tây Môn Bái thấy Tiểu Quân uống rượu kiểu đó, nghĩ thầm:

"Gã đã uống ít nhất trên năm cân rượu, phàm người bình thường đã ngã ra bất tỉnh rồi, thế mà Xảo quỷ Tiểu Quân vẫn chưa tỏ vẻ say, hay bội ảm gì cả." Tây Môn Bái hỏi Tiểu Quân:

- Người giải thích coi tại sao người không muốn làm con cháu họ Tây Môn ?

- Có gì khó đâu. Tại Tây Môn huynh không xem mình trong gương đây mà. Đầu thai làm con cháu Tây huynh, Tiểu Quân này tử thân lắm.

Tây Môn Bái cau mày:

- Tử thân điều gì ?

- Xấu quá !

Tây Môn Báu đỏ bừng mặt vì thẹn:

- Người chê bộ tạng của Tây môn ?

- Có sao tại hạ nói vậy. Tây Môn huynh có bộ tạng xấu quá, nếu giống Tây Môn huynh Tiểu Quân thì chết cho rồi.

- Thế thì người đáng chết lắm.

Tiểu Quân khoát tay:

- Tây Môn huynh chưa nói người muốn giết tại hạ.

- A... Tây môn chưa nói. Nếu người chết có biến thành oan hồn mà đi đòi nợ thì tìm chủ nhân Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" mà đòi.

Tiểu Quân trợn tròn hai mắt. Y lập lại lời Tây Môn Báu:

- Khi gì thế nhỉ ? Chủ nhân Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc"? Tây môn huynh đã bị người ta lừa rồi.

- Ta bị lừa sao ?

- Tất nhiên Tây môn huynh bị lừa rồi. Bởi Tiểu Quân và chủ nhân Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" là bằng hữu thâm giao, đã thề đồng sanh đồng tử. Chẳng lẽ chủ nhân Lâu thuyền muốn giết Tiểu Quân sao ? Làm gì có chuyện đó.

- Người không tin cũng được... Nhưng Tây môn chưa từng ngoa ngôn bao giờ. Người không tin là quyền của người.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Thế mới biết giang hồ hiểm ác... Bằng hữu chi giao vẫn có thể mượn dao đâm để thanh trừng nhau.

- Bây giờ người còn hỏi gì nữa không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không hỏi gì nữa cả... Chỉ mong Tây môn huynh cho Tiểu Quân uống thêm hai cân rượu để tiêu bớt nỗi muộn phiền, rồi hành xử sao cũng được.

Tây Môn Báu gật đầu:

- Được... Tây môn hiểu tâm trạng của người. Người cứ việc thỏa thê. Khi nào không còn biết trời đất gì nữa, Tây môn sẽ lấy mạng người.

- Đa tạ Tây môn huynh Tiểu Quân mở nút vôi rượu, uống từng ngụm lớn. Gã uống đúng hai cân rượu rồi đập nắp vôi lại, thở ra, nhìn Tây Môn Báu nói:

- Tây Môn huynh này.

- Người muốn gì nữa ?

- Tây Môn huynh đã ưu ái Tiểu Quân trước khi từ giã cõi đời này, Tiểu Quân muốn đền đáp lại Tây Môn huynh.

- Người chết rồi, làm sao đền đáp Tây môn ?

- Trước khi chết chứ... Tiểu Quân vẫn tính sổ dùm huynh. Trước khi huynh giết Tiểu Quân, đầu tiên huynh chặt hai tay, vị chỉ được năm trăm lạng, sau đó đến hai chân, được năm trăm lạng rồi mới cưa cái đầu, tổng cộng được hai ngàn lạng kim ngân. Làm

như vậy huynh sẽ phát tài mà có kim lượng chi dụng cho Độc môn.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Người tính như vậy không sợ khổ sở à ?

- Thì đàng nào cũng chết. Chết mà thêm chút đỉnh lợi lộc cho Tây huynh tất phải tính chứ.

- Thôi được... Tây mỗ chiều theo ý của Xảo quỷ Tiểu Quân.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân, ôn nhu nói:

- Thiên hạ đặt ngoại danh Xảo quỷ cho người. Tây mỗ thấy oan cho người quá, đáng ra người phải có ngoại danh là "Quân Tử vị nhân" mới đúng.

Tiểu Quân cười mỉm:

- Đa tạ Tây Môn huynh đã ban tặng cho mỹ danh đó. Chết cũng toại nguyện lắm rồi.

- Người chuẩn bị rồi chứ ?

- Đã sẵn sàng. Huynh tính dùng dao hay kiếm cắt tay chân Tiểu Quân ?

Tây Môn Báu hơi ngỡ ngàng. Vốn Độc môn từ trước tới nay chưa bao giờ dùng đến binh khí, nên y mới sững sờ như vậy.

Tiểu Quân cười khẩy:

- Tiểu Quân biết Tây huynh không mang binh khí theo bên mình.

Tây Môn Báu chợt quay mặt nhìn thanh huyết kiếm của Thường Nhẫn:

- Để Tây mỗ dùng thanh kiếm của gã này chặt tay chân người.

Tiểu Quân la lên:

- Tây Môn huynh không làm như vậy được.

- Sao không được ?

- Cá gã đó từng muốn giết Tiểu Quân. Phàm người trong giang hồ đều có độc công tuyệt kỹ riêng. Tây huynh đây nổi tiếng nhờ "Vô ảnh chi độc", còn gã kia lấy lũng khắp Trung Nguyên thị vào thanh huyết kiếm. Lấy kiếm của gã chặt tay chân Tiểu Quân tất chủ nhân Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" sẽ nhận ra ngay Tiểu Quân bị chặt bởi thanh huyết kiếm mà lật lọng cho rằng chính Thường Nhẫn là người hạ thủ Tiểu Quân và sẽ không giao kim ngân cho Tây Môn huynh.

- Người nói cũng có lý... Tây mỗ càng khâm phục Xảo quỷ hơn. Kiến văn của người quảng bác vô cùng, lại có lòng tốt giúp Tây mỗ nữa.

- Đã giúp thì giúp cho trót mà.

- Không dùng thanh kiếm của Thường Nhẫn. Tây mỗ lấy gì chặt tay chân và chặt cả cái thủ cấp của người nữa ?

- Tây Môn huynh lo chi chuyện nhỏ đó. Trong ống tay áo của tại hạ đây có ngọn trủy thủ "Quang Minh" chém sắt như chém bùn. Tây Môn huynh chỉ cần lia nhẹ một cái là xong.

- Người nói... trong ống tay áo của người có ngọn trủy thủ "Quang Minh" à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy... Ngọn dao đó là vật bất ly thân của tại hạ đấy.

- Nhưng nếu Tây môn đồ dùng ngọn trủy thủ "Quang Minh" chặt tay chân người, chủ nhân Lâu thuyền nghĩ như thế nào ? Y có thể nghĩ người tự sát thì sao ?

Tiểu Quân bật cười :

- Tây Môn huynh sao lại ngờ nghếch như vậy ? Y đâu thể nào lật lọng được, Tiểu Quân bị Vô ảnh chi độc của Độc môn, Tây huynh mới có thể lấy dao quý của Tiểu Quân mà hành xử được chứ. Đúng không nào ?

Tây Môn Báu vỗ trán:

- A... Đúng như vậy... Sao Tây môn đồ không hiểu ra chứ ? Tây môn đồ đa tạ người chỉ giáo.

Tây môn đồ giết người cũng hối tiếc đó.

- Nếu hối tiếc thì Tây Môn huynh đừng giết mà giao giải được Vô ảnh chi độc cho Tiểu Quân.

- Chuyện đó thì không được rồi.

- Nếu không được thì thỉnh Tây Môn huynh ra tay.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân, hỏi :

- Ngọc trủy thủ "Quang Minh" người giấu trong ống tay áo nào.

- Tay phải... Thỉnh Tây Môn huynh.

Tây Môn Báu cúi xuống thọc hữu thủ vào ống tay áo của Tiểu Quân. Bất chợt y rú lên một tiếng:

- A...

Cùng với tiếng rú của Tây Môn Báu, Tiểu Quân bật đứng dậy, trong khi Tây Môn Báu nhũn hãn người ra ngồi bệt xuống sàn nhà. Y nhìn Tiểu Quân trừng trừng, lấp bắp:

- Người vừa điếm vào huyết Vĩ lư của Tây môn đồ ?

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Ở đây chỉ có tại hạ và Tây môn đồ độc vương, không phải tại hạ thì ma quỷ điếm huyết Tây Môn độc vương à ?

- Nếu người còn có thể vận công phóng chỉ thì chứng tỏ người không bị trúng "Vô ảnh chi độc". Điều đó quả thật là chuyện hy hữu trong giang hồ.

Tiểu Quân nhún vai:

- Tiểu Quân không phải là bậc thần tiên đâu. Đã không là bậc thần tiên tất phải trúng "Vô ảnh chi độc" chứ.

- Thế sao người vẫn có thể vận công được ?

Tây Môn Báu dời mắt nhìn qua những người đang ngồi trang trọng, nhắm nghiền hai mắt vận công không chế chất độc:

- Những người kia còn bị trúng chất độc, chỉ duy nhất mình ngươi. Tây mỗ khó tin quá.

- Đúng là khó tin nhưng tất cả đều là sự thật.

- Sự thật như thế nào ?

- Những người kia bị trúng Vô ảnh chi độc bởi họ không biết uống rượu.

- Rượu đâu thể giải được Vô ảnh chi độc, thậm chí rượu còn khiến cho chất độc sớm công phá lục phủ ngũ tạng mà tiêu mạng nữa kìa.

- Điều đó Tây Môn độc vương không nói ra Tiểu Quân cũng biết. Nhưng ai uống rượu để tiêu mạng thì đúng, còn Tiểu Quân thì khác. Tiểu Quân dùng rượu để pha trộn chất độc Vô ảnh trong kinh mạch mình, dẫn truyền chúng ra ngoài.

Gã gã đâu:

- Ấy, còn một ít chất độc trong cơ thể Tiểu Quân đấy, để Tiểu Quân trả nó về cho Độc Vương.

Tiểu Quân vừa nói vừa bóp miệng Tây Môn Bá, rồi dí ngón trỏ của mình vào miệng gã.

Độc Vương Tây Môn Bá trợn mắt, nuốt vội ngụm rượu hăng hắc bắn từ ngón tay trỏ của Tiểu Quân phún qua miệng mình.

Tiểu Quân nhìn Tây Môn Bá nói:

- Giờ thì Tây Môn huynh biết rồi chứ ?

- Đàn chỉ thần công !

- Đúng như vậy... Huynh không để ý thôi, nếu huynh tinh mắt một chút tất biết vì sao Tiểu Quân uống bảy cân rượu mà không say không bội ẩm.

- Thì ra ngươi chỉ kéo thời gian để dùng rượu dẫn lưu "Vô ảnh chi độc", rồi vận dụng "Đàn chỉ thần công" tống độc ra ngoài.

- Bây giờ Tây Môn độc vương đã khôn ngoan hơn rồi đấy.

Tiểu Quân vuốt mũi, nhìn Tây Môn Bá:

- Tây Môn độc vương chuyên dùng độc, nhưng có thể không giải được kịch độc của tại hạ, nếu như độc vương không luyện tử lượng.

- Ngươi muốn gì đây ?

Tiểu Quân tủm tủm cười, moi trong thắt lưng ra một gói hồng điều:

- Đây là chất độc không hại người, không áp chế võ công nhưng nó lại có công dụng rất kỳ lạ.

- Kỳ lạ như thế nào ?

- Tiểu Quân trong một lần ngao du ra Miêu Cương, vô tình ăn phải một thứ lá cây, lá cây đó có công năng tiêu phong, nhuận huyết, nhưng khốn nỗi khi ăn rồi, lúc vận công cứ phóng xú khí mãi, nên mới nảy sinh ý hay, gom góp thứ lá đó phơi khô, giả nhuyễn, dùng làm độc công bản thân.

Y chỉ mấy người đang vận công điều tức:

- Mấy người vốn trúng Vô ảnh chi độc của Tây huynh nhưng chưa giải tóa được là vì trúng độc đặc dị của Tiểu Quân.

Gã nói xong liền pha gói bột ấy vào rượu, rồi đổ cho Tây Môn Báu uống.

Tiểu Quân vỗ miệng Tây Môn Báu:

- Tây Môn huynh ráng chịu khó nhé.

Tiểu Quân ấn Tây Môn Báu nằm dài dưới vò rượu, rồi vuốt mái tóc hoa râm của họ Tây.

Tây Môn Báu biến sắc:

- Người tính làm gì Tây mỗ nữa ?

Tiểu Quân chiêm ngưỡng gã một lúc rồi nói:

- Tây Môn huynh lúc nãy đòi chặt tay chân Tiểu Quân... Giờ Tiểu Quân chỉ xin lão mái tóc thôi. Đúng ra Tây Môn huynh phải để chỏm ba giá mới hợp với dung diện của huynh.

- Người tính cạo đầu ta ?

- Cạo đầu đỡ hơn chặt tay chặt chân nhiều.

Tiểu Quân vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ "Quang Minh", cạo luôn mái tóc Tây Môn Báu chỉ chừa lại ba giá như mấy đũa trẻ chân trâu. Gã nhìn Tây Môn Báu lẩm nhẩm:

- Đẹp ! Đẹp lắm ! Không ngờ Tiểu Quân lại có hoa tay như thế này.

Tây Môn Báu nghiêng răng ken két, buông lời cay độc:

- Tiểu Quân ! Sau này người sẽ hối hận.

- Sao Tây Môn huynh lại đay nghiến như vậy. Khi nãy Tiểu Quân đã không khách sáo với huynh vậy mà huynh lại mở lời hăm he, Tiểu Quân thật buồn lòng quá.

Tây Môn Báu chỉ còn biết nghiêng răng chịu đựng những lời châm chọc của Xảo quỷ Tiểu Quân mà thôi.

Tiểu Quân lẩn tay vào thắt lưng Tây Môn Báu. Y móc ra một chiếc tịnh bình bằng ngọc, mở nút ngửi:

- A, đây rồi. Đích thị là giải dược "Vô ảnh chi độc" Tiểu Quân chửi ra ba hoàn đơn tóa mùi thơm ngào ngạt:

- Ái chà, chỉ có ba hoàn mà tới năm người bị trúng "Vô ảnh chi độc" Ta biết xử sao bây giờ.

Tiểu Quân nhìn lại Tây Môn Báu:

- Tây Môn huynh còn giải dược nào nữa không ?

Tây Môn Báu nhắm mắt lắc đầu.

Tiểu Quân cau mày:

- Huynh không nói à ?

Tây Môn Báu bặm môi, quay đầu vào vách.

Tiểu Quân gật đầu:

- Được rồi. Tây Môn huynh không nói cũng không sao. Tiểu Quân có cách bắt huynh phải nói.

- Người đừng hòng. Dù người có giết Tây môn, Tây môn cũng không bao giờ nói cho người biết.

- Tiểu Quân đâu cần giết Tây Môn huynh làm gì. Giết Tây Môn huynh chẳng được ích lợi mà còn bị thiên hạ chê cười là hạ thủ người dưới ngựa.

Tiểu Quân liếc mắt nhìn về phía Ngân Đài, tủm tủm cười:

- Tại hạ sẽ cho vị cô nương kia phóng xú khí vào mặt huynh đến khi nào huynh chịu khai thì thôi. Đường đường là Độc vương Độc môn mà bị quý nữ phóng xú khí vào mặt, chắc độc môn của huynh phải bế môn nghìn năm mới dám chường mặt ra ngoài giang hồ.

Tiểu Quân vừa nói vừa vươn vai toan đứng lên.

Tây Môn Báu biến sắc, quay ngoắt lại. Trong khi đó Ngân Đài mặt dù đang bận điều tức nhưng vẫn nghe những lời nói của Tiểu Quân, dung diện đỏ gấc thẹn thùng.

Nàng toan mở miệng, như đã bị Tiểu Quân cách không điểm chỉ vào á huyệt.

Tây Môn Báu thở hắt ra một tiếng:

- Người đừng làm như vậy ?

- Nếu Tây Môn huynh sợ thì mau nói giải dược còn dẫu ở đâu nữa.

- Chỉ cần một viên pha với rượu, cho năm người uống cũng giải được "Vô ảnh chi độc" của bốn môn.

- Thế mà huynh không nói sớm.

Tiểu Quân liền pha một hoàn đơn giải dược vào bầu rượu, rồi đem cho từng người uống.

Y đến trước mặt Thúy Ngân Đài, lí nhí nói:

- Nhờ có cô nương hãn mới chỉ cách pha chế giải dược đấy nhé.

Tiểu Quân quay trở lại, dựng Tử Kiếm Thường Nhẫn đứng lên, cặp ngang hông gã:

- Đến lượt Tiểu Quân và người.

Tiểu Quân vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải huyệt cho Độc vương Tây Môn Báu, rồi cặp Thường Nhẫn, trong nháy mắt trở Di hình tướng thoát ra ngoài theo ngã cửa sổ khuất dạng.